

det. Jeg har heller aldrig med Hensyn til Spiritusskatten, Brændevinsskatten, som flere Gange har været nævnt under denne Forhandling, og med Hensyn til Ølskatten nævnt Spørgsmaalet om Ædruelighed. Jeg har ikke forsøgt at dække Skatten ved at sige, at det var til Fremme af Ædrueligheden, at man lagde Skat paa Alkohol, for jeg har aldrig troet paa, at en saadan Skat fremmede Ædrueligheden. Jeg har kun haft den Tro, at de Mennesker nu en Gang er tilbøjelige til denne mere eller mindre skadelige, men ret almindelige Nydelse, hvorfor den er en udmærket Skattekilde. Som saadan skal man benytte den, man skal bare lade være at tale om Ædruelighed i den Sammenhæng og lade være at tale om Luksus i den Sammenhæng, det har intet at gøre dermed.

Alkoholforbruget her i Landet beskattes nu saaledes, at naar man tager alting med, Spiritusafgiften, Tillægsafgiften, Ølskatten, Vinskatten, som den viser sig paa Toldloven o. s. v., samt endelig den Skat, man tager gennem Forbruget paa Kafeer og Restauranter, antager jeg, at det samlede Beløb er omtrent 70 Millioner. Det vil sige, at naar vi tager den hele Udgift, som Staten har paa §§ 8—25, de løbende Udgiftsparagraffer, saa betaler Alkoholen en Femtedel deraf, det er vi kommet til. Dette tror jeg vil forhindre i alt Fald i nogle Aar, at et Forslag om Forbud vil finde den højtærede Finansministers Tilslutning. Jeg kan ikke tænke mig, at den højtærede Finansminister skulde ønske, at vi fik en direkte Ædruelighedsbestræbelse her i Landet, der gik ud paa en betydelig Indskrænkning af Alkoholforbruget. Thi hvorfra vilde han saa egentlig tage de 70 Millioner, han herigennem faar ind?

Jeg tillod mig at sige om den indirekte Beskatning, at den ramte det almindelige Forbrug, den tarvelige Befolknings Forbrug, saaledes at den virkede uretfærdigt, og det kan man ogsaa i høj Grad gøre gældende overfor Kafeskatten. Man kan jo nok mere sig med at sige, at det er et Luksusforbrug, som her rammes, men hvis det kun var et Luksusforbrug, hvis man virkelig kun ramte det dyre Restaurationsliv, dyrt i den Forstand, at der spises de dyreste Ting og drikkes de dyreste Sager, hvis man kunde ramme de Folk alene med en saadan Skat, hvem vilde saa i Virkeligheden have Lyst til at gaa derimod, hvem vilde kunne gaa derimod? Alle vilde sige: Det har de saamænd godt af; de, der vil bruge saa mange Penge til at spise og drikke, har godt af

at betale en saa høj Skat som muligt uden Hensyn til, at de rimeligvis i Forvejen betaler en meget høj Skat. Men det er aldeles ikke Tilfældet. Det ved alle, det ved enhver Finansminister, saavel som de Folk, der har med det at gøre, at det er det almindelige Forbrug, som betaler Skatten. Det er sandelig ikke de Mennesker, som i Selskab spiser for flere Hundrede Kroner paa en Restaurant om Aftenen, det er ikke dem, som skal give de 20 Mill. Kr. i Statskassen. Nej, det er det ganske almindelige, tarvelige Forbrug, der betyder noget. Det er den Mand, som gaar ind for at spise for een eller halvanden Krone Frokost eller Middag. Han bliver nødt til at betale Skat. Han, som maa gøre det, fordi han er udelukket fra at have et Hjem, eller hun, som maa gøre det samme, kommer af med en Udgift paa 2 til 3 Kr. om Ugen og betaler derved 100 Kr. om Aaret i Skat til Staten, som den velhavende fuldkommen slipper for at betale, fordi han har et hyggeligt Hjem, en god Kokkepige, maaske en udmærket Kone, og derfor kan indrette sig behageligt uden at have nogen Skat at betale af alt, hvad han spiser og drikker. Hvor er egentlig Retfærdigheden og Rimeligheden deri?

Den højtærede Minister sagde i Gaar — og jeg lagde Mærke til, at han var glad ved at kunne sige det —, at han var ikke den Mand, der vilde beskatte Te og Kaffe, for det var Nydelsesmidler eller Ting, der gik saaledes ind i den almindelige Ernæring, at dem kunde man ikke paa nogen Maade lægge Skat paa. Fra en tidligere Toldforhandling — det var en nu afdød Politiker, der ledede den — husker jeg, hvorledes Finansministeren den Gang var meget lykkelig over, at han endog havde kunnet nedsætte Kaffetolden, fordi han derved mente at gøre sig særlig fortjent af store Dele af Befolkningen, baade Kvinder og Mænd, for hvem Kaffen er et saa stort Nydelsesmiddel, ikke noget Ernæringsmiddel. Den højtærede Finansminister vil, som det for øvrigt lige blev sagt af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, ikke kunne sammenligne Kaffe med f. Eks. Chokolade, idet Chokolade er et virkeligt Næringsmiddel, et overmaade rimeligt og forstandigt Næringsmiddel og derfor i høj Grad i Brug i andre Lande; vi behøver kun at gaa til Frankrig for at vide, at selv i den fattigste Befolknings Ernæring indgaar Chokoladen som en meget brugt Vare. Her i Landet er det ikke saaledes, og i Stedet for at man skulde gøre noget for at udbrede Chokoladefor-